

VÅR PILGRIMSFÄRD

För varje nu levande, tänkande människa står det klart, att tiden är inne för en förändring av tänkesättet vad beträffar våra nuvarande förpliktelser på det andliga området. Betydande omvärderingar av våra resurser har inträtt och förståelse har vaknat för att vi numera genomlever en epok, där det som krävs av var man är av vida större omfång än under gångna tider.

Ehuru vi inte är underkunniga om vad saken i sin helhet gäller, vet vi att ett omtänkande är av nöden. Vi måste lära oss förstå hur vi tankemässigt skall leda oss fram till en förnuftig tydning av världsgåtan.

Vi har talat om att vi genom luciferkraften sänkt oss ett steg djupare ned i materien, våra vibrationer har förgrovats. Detta måste vi arbeta oss upp ifrån, vi måste finna ett sätt att befria oss från de band som vi själva bundit oss med, och samtidigt lösgöra oss från beroendet av den kraft som ligger i detta band.

I forna tider kände människan denna boja som en tvingande makt, det var synden denna makt representerade. Att göra sig fri från syndens band påtvangs syndaren genom dekret utgångna från påvestolen eller lägre andlig myndighet. Han tvangs att ikläda sig pilgrimskåpan, knyta ett rep kring sitt liv och med staven i hand anträda färden i sällskap med många medbröder till den ort där absolution kunde tilldelas honom.

I våra dagar tvingas ingen på samma sätt att verkställa sin botgörarfärd, dock känner vi, om vi penetrerar vårt innersta, att vi alla har begått handlingar som bundit oss vid den makt, vi är satta att bekämpa. Vi känner till den djupa betydelsen i symboler, och om vi överför många botgörarhandlingar i symbolens form finner vi, att självpåtagna botgörarhandlingar kan kallas verkliga pilgrimsfärder.

Det är gott för oss att kunna välja en sådan tolkning för mångt och mycket av det vi, medvetet eller omedvetet, i rätt anda utför. Känslan av att vi genom dessa handlingar verkligen sonar begångna misstag och därigenom berövar vår fiende, Lucifer, en stor del av hans kraft, ökar värdet av våra ansträngningar.

Det är i sanning så att det här är fråga om en verklig pilgrimsfärd förande oss fram till målet, absolution, ty i det att vi lider, genomgår svåra prövningar, frestas och övervinner frestelsen, renas vi vida mer än vad vi kan föreställa oss. Det finns människor, vars hela liv kan anses vara en pilgrimsvandring, där de i ensamhet under färden ges tillfälle att sona misstag begångna kanske redan i tidigare liv. Ty det är visst inte alltid så att vi är fria från bördan av felaktiga handlingar när vi gör vår debut som nyfödda barn i denna värld. Det lilla, mycket använda ordet karma är just ett uttryck för den börda vi bär med oss från forna liv, och som vi kanske ökar genom alla misstag i det nuvarande.

Dock, vi har en kärleksfull Fader, som med förlåtande överseende utplånar skulder som vi åsamkat oss till Honom och höga andeväsen, vilka som hjälpare lett våra stapplande steg i den tunga materien. Allt försonas i den förlåtande, allvisa kärlekens kraft. Men det vi är tvingade att sona, det är de fel vi begått mot vår nästa, och mot lägre varelser i vår värld. Det är denna försoning vi arbetar fram genom många inkarnationer. Medlidande är bästa reningsmedlet, medkänsla för andras lidande, längtan att bistå dem som har det svårt. För varje framsteg vi gör i den riktningen, i form av förståelse för vår nästa och alla väsen i vår omgivning, tvingar vi den makt på knä, som vi är satta att bekämpa inom oss och i världen. Ju mer vi lär oss förstå, hur stark den verkan är,

som utlöses av vår fasta vilja att övervinna det onda, dess snabbare kommer hans kraft att bli förödd, dess fortare kommer vi att få se hur styrkar viker från honom som är vår fiende alltsedan Adams dagar.

Det är meningen att vi skall vinna den segern, och det skall ske genom var och en av oss. Alla skall vi lära oss att ta pilgrimsstaven i vår hand och anträda färd. Och den som gör detta frivilligt vinner oerhörda fördelar. Ty här gäller regeln, att den som klart ser sanningen, han övervinner alla svårigheter lättare än den, som envist fasthåller en gång inlärd och ofta upprepade fördomar, denne låser sig nämligen fast utan möjlighet till framsteg.

Det ställs stora krav på den människa som frivilligt anträder sin pilgrimsfärd. Det fordras ödmjukhet av henne, att hon klart ser sanningen i sin egen situation, men när hon fått blicken öppnad för vad hennes ställning kräver och hon rättar sig efter dess krav, då skall hon finna att vägen, som syntes henne hopplös och tung att vandra, blir ljus och fri genom hjälpande andekrafter, underlättande hennes börda. Genom att hon inser värdet av denna frivilliga handling kan hon vandra vägen tillsammans med sina medsystrar, glatt sjungande hymner till den skapare av Allt, som ser till att ingen av Hans barn blir tilldelad större börda än han förmår bära.

Det som måste sporra varje jordevandrare till ökade ansträngningar är vissheten att varje hans handling i rätt riktning innebär ett steg framåt för alla dem som står i tur att följa efter honom på färd. Vissheten att varje handling i självuppoftande syfte innebär förstörelse av de onda krafter som alltjämt är i verksamhet på vår jord, må väl egga honom till vidare strävan.

Ingen skall tro att det han ensam förmår verkställa är av ringa värde, denna tanke är felaktig, påverkad av just de låga krafter vi talar om. Det är tvärtom så att var och en av oss är en verkande kraft av oersättlig betydelse i tjänst hos vår Fader, som bispringer oss på alla sätt i vår verksamhet. Från höga andar utgår initiativet till varje rättskaffens gärning, från höga sfärer får vi bistånd i vår möda. Arbetet måste dock utföras av oss, ty om det inte är vi själva som fullföljer uppgiften blir segern inte vår. Vår vilja måste driva oss att utföra handlingen, den botgörande, verkande kraften måste utgå från vårt eget inre.

Varje god avsikt sätter starka krafter i verksamhet från höga plan, och de krafterna är ämnade för oss att tagas i bruk för fullföljandet av det arbete vi själva igångsatt. Den som är lyhörd för de tongångar som ljuder från de sfärer där höga andar verkar sitt verk i den Eviges tjänst, han öppnar sitt inre att mottaga den nedströmmande kraften från kärlekens Gud och låte den genomsyra var cell av sitt väsen. Han kommer att förnimma kraften i den strömning, som ständigt banar sig väg ner från höga andliga plan, och hans andliga liv kommer att höjas genom ökningen av vibrationerna i hela hans väsen.

Vi talade förut om dem som i gångna tider i stora skaror vandrade sina pilgrimsfärder genom år av provningar och påfrestningar. Vi vet att allt som förr har skett skall finna sin återupprepning. Det som skedde under gångna århundraden skall äga rum på nytt, dock upprepas aldrig historiens händelser efter samma mönster, nya förutsättningar bringar nya sätt att verkställa utförandet av dessa handlingar. De förutsättningar under vilka vi nu lever frambringar just den form som innebär att var och en som enskild individ fattar sitt beslut. Det gäller att inte tveka eller vänta. Ty ju förr vi beslutar oss för att handla, dess förr får vi se resultatet av våra bemödanden krönas med framgång. Större mål har väl människan inte möjlighet att ställa upp för sig än att genom eget arbete se det ondas makt kastas över ända.

Kraften i Lucifers spira skall bli tillintetgjord, så har vår Fader från tidernas begynnelse förutsagt, och att vara delaktig i det arbe-

tet må väl vara ett uppdrag stort nog att bli anförtrott, och dock är den uppgiften given var och en av oss. Må vi tryggt lita på sanningen i det Han förutsagt skall ske, må vi komma ihåg att det Han lovat står fast, ty har Han inte en gång sagt genom sin son Kristus: "Den som mycket syndat haver, honom skall ock mycket varda förlåtet".

Elisabeth Lansenor.